DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)
av den 29 januari 1985*

I mål 231/83

har Tribunal de commerce i Toulouse till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Henri Cullet, bensinförsäljare i Toulouse,
Chambre syndicale des réparateurs automobiles et détaillants de produits pétroliers (CSNCRA), Toulouse,

och

Centre Leclerc i Toulouse (SA Sodinord),
Centre Leclerc i Saint-Orens-de-Gameville (SA Sodirev).

Begäran avser tolkningen av artiklarna 3 f och 5 i EEG-fördraget.

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden O. Due och domarna C. Kakouris, U. Everling, Y. Galmot och R. Joliet,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat,
justitiesekreterare: byrådirektör D. Louterman,

**meddelar följande

* Rättegångsspråk: franska.

** Med beaktande av följande yttranden som lagts fram för:
- Centres Leclerc i Toulouse och i Saint-Orens-de-Gameville av advokaterna Farme och Amadio under det skriftliga förfarandet och av advokaten Simon under det muntliga förfarandet,
- den franska republikens regering av Jean-Paul Costes under det skriftliga förfarandet och av G. Guillaume, chef för rättsliga frågor vid utrikesministeriet, under det muntliga förfarandet,
- den italienska republikens regering av Arnaldo Squillante, chef för avdelningen för diplomatiska tvistefrågor, fördrag och rättsliga frågor vid utrikesministeriet, biträdd av Ivo M. Braguglia, avvocato dello Stato,
- den grekiska republikens regering av Ph. Spathopoulos under det muntliga förfarandet,
- Europeiska gemenskapernas kommission av de juridiska rådgivarna René-Christian Béraud och Giuliano Marenco, biträdda av Nicole Coutrelis,

och efter att ha hört generaladvokatens förslag till avgörande vid sammanträde den 23 oktober 1984.

dom

DOMSKÄL

1 Genom ett interimistiskt beslut av den 1 augusti 1983 som inkom till domstolen den 11 oktober 1983, har ordföranden vid Tribunal de commerce i Toulouse i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget ställt en fråga om tolkningen av olika bestämmelser i gemenskapsrätten, särskilt artiklarna 3 f och 5 i EEG-fördraget, för att kunna avgöra om en nationell reglering som föreskriver ett minimipris vid försäljning av bränsle till förbrukarna är förenlig med fördraget.

2 Frågan har väckts inom ramen för en tvist mellan å ena sidan Henri Cullet, som driver en bensinstation i Toulouse, och Chambre syndicale des réparateurs automobiles et détaillants de produits pétroliers i Toulouse och å andra sidan bolagen SA Sodinord och SA Sodirev (nedan kallade "Sodinord och Sodirev"), som i Toulouse och i Saint-Orens-de-Gameville driver stormarknader under namnet "Centre Leclerc", efter namnet på den koncern de tillhör, vilka omfattar bensinstationer. Tvisten rör tillämpning av det minimipris som fastställts av franska myndigheter för försäljning av bränsle till förbrukare (normal och högoktanig bensin samt dieselolja).

3 I Frankrike finns det dels ett system för distribution av oljeprodukter som grundar sig på lagen av den 30 mars 1928 om importsystem för olja, dels ett system för fastställande av försäljningspriser i grossist- och detaljhandelsledet, vilket inrättades genom beslut 45.1483 av den 30 juni 1945 och förordningarna nr 82.10 A, 82.11 A, 82.12 A och 82.13 A av den 29 april 1982.

4 Enligt distributionssystemet, såsom det utformats med kommissionens godkännande inom ramen för artikel 37 i EEG-fördraget, krävs det ett särskilt tillstånd från staten, ett så kallat A3-tillstånd, för att hos franska raffinaderier importera och köpa oljeprodukter med avseende på övergång till fri omsättning. Varje innehavare av ett A3-tillstånd är skyldig att göra 80 % av sina inköp på den franska marknaden eller på gemenskapens marknad genom medelfristiga avtal som ingåtts med franska raffinaderier eller raffinaderier inom gemenskapen. Vad gäller resterande 20 % kan innehavaren handla fritt, särskilt på spotmarknaden.

5 Försäljningspriset på oljeprodukter i grossistledet, det s.k. "raffinaderipriset", bestäms i princip fritt av varje raffinaderi eller importör som har ett A3-tillstånd. Dessa skall minst en gång i månaden lämna in en tabell över

sina raffinaderipriser till de behöriga myndigheterna, en tabell i förhållande till vilka rabatter som kan ges. Raffinaderipriset får emellertid inte överstiga ett maximipris som månatligen fastställs av de behöriga myndigheterna. I praktiken är raffinaderipriserna enligt tabellen vanligtvis desamma som maximipriset. När de behöriga myndigheterna fastställer maximipriset tar de hänsyn till dels de franska raffinaderiernas självkostnadspris som beräknas med hänsyn till priset på råoljan och dollarkursen samt kostnaderna för skeppsfrakt och raffinering som beräknats schablonmässigt på grundval av statistiska uppgifter, dels vilka priser som noterats på den europeiska marknaden. Enligt regleringen skall de europeiska priserna vara avgörande för maximipriset, i den mån dessa inte avviker med mer än 8 %, uppåt eller neråt, från de franska raffinaderiernas självkostnadspris. Om de europeiska priserna däremot ligger utanför den s.k. "tunneln" som utgörs av avvikelsen på 8 % i förhållande till de franska raffinaderiernas självkostnadspris, är det självkostnadspriset som är den avgörande faktorn för maximipriset.

6 Det finns såväl övre som nedre gränser för försäljningspriset till konsumenterna. Den övre gränsen utgörs av "maximipriset för detaljhandelsförsäljning" som hos varje detaljhandlare varierar alltefter raffinaderipriset hos dennes leverantör. Det grundar sig på summan av raffinaderipriset, beräknade omkostnader och marginaler samt skatter och avgifter. Den nedre gränsen utgörs av "minimipriset" som månatligen fastställs för varje enskilt prisområde genom en reduktion på maximipriset som grundar sig på de genomsnittliga priserna som de franska raffinaderierna tillämpade enligt raffinaderipristabellen månaden innan, en reduktion som vid den tidpunkten uppgick till 0,09 franska franc per liter normal bensin och 0,10 franska franc per liter högoktanig bensin. När beräkningen av en distributörs maximipris ger ett resultat som ligger under minimipriset sätts maximipriset på minimiprisnivån.

7 Det framgår av handlingarna att Leclerc-koncernen, som Sodinord och Sodirev tillhör, har ett A3-tillstånd. Denna koncern är känd för att i sina butiker under namnet "Centres Leclerc" bedriva en lågprispolitik för olika slags varor. År 1983 beslöt koncernen att utvidga verksamheten till att omfatta även detaljhandelsförsäljning av bränsle. Liksom alla Centres Leclerc har bolagen Sodinord och Sodirev således sålt bränsle till priser som är lägre än de minimipriser som fastställts av de behöriga myndigheterna i enlighet med ovannämnda reglering.

8 En konkurrent ansökte senare om stämning hos ordföranden vid Tribunal de commerce i Toulouse mot Sodinord och Sodirev och hävdade att tillämpningen av lägre priser än minimipriset var otillåten och illojal samt åsamkade

honom skada, och krävde följaktligen att detta förfarande skulle förbjudas vid vite. Sodinord och Sodirev anförde till sitt försvar att regleringen om försäljningspriset på bränsle strider mot artiklarna 3 f, 85 och 86 i fördraget, och att de inte kan motiveras enligt artiklarna 30 och 36 i fördraget.

9 Ordföranden vid Tribunal de commerce i Toulouse ansåg det nödvändigt att för en lösning av tvisten ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

Skall artiklarna 3 f och 5 i fördraget av den 25 mars 1957 om upprättandet av EEG tolkas så, att de förbjuder en medlemsstat från att genom lag eller annan författning fastställa minimipriser för detaljhandelsförsäljning av bränsle (normal och högoktanig bensin samt dieselolja) vid bensinstationer, ett system som således tvingar alla detaljhandlare som är medborgare i någon av de övriga medlemsstaterna att rätta sig efter det fastställda minimipriset?

10 Artikel 3 f i fördraget, som denna fråga hänvisar till, utgör en del av den gemensamma marknadens allmänna principer som skall tillämpas i förening med de kapitel i fördraget som är avsedda att omsätta dessa principer i praktiken. Bestämmelsen föreskriver "upprättande av en ordning som säkerställer att konkurrensen inom den gemensamma marknaden inte snedvrids", vilket är ett allmänt mål som klart och tydligt uttrycks genom bl.a. konkurrensreglerna i kapitel 1, avdelning I i tredje delen av fördraget. I artikel 5 andra stycket i fördraget fastställs att medlemsstaterna "... skall avstå från varje åtgärd som kan äventyra att fördragets mål uppnås". Den fråga som ställts av den nationella domstolen angående dessa bestämmelsers förenlighet med en lagstiftning av ovan angivet slag går alltså ut på om lagen är förenlig med fördragets principer och mål samt med de bestämmelser i fördraget som särskilt skall omsätta dessa i praktiken.

11 Det skall anmärkas att artiklarna 2 och 3 i fördraget avser upprättandet av en marknad där varor skall cirkulera fritt under konkurrensförhållanden som inte är snedvridna. Detta mål skall säkras bl.a. dels genom artiklarna 30 och följande om förbud mot handelsrestriktioner inom gemenskapen, dels genom artiklarna 85 och följande om konkurrensreglerna, vilka skall prövas i första hand.

Tillämpningen av artiklarna 3 f, 5 och 85 i fördraget

12 Enligt Sodinord och Sodirev skall principerna i artiklarna 85 och 86 med stöd av artiklarna 3 f och 5 i EEG-fördraget tillämpas på en sådan statlig reglering som den i förevarande fall. Artikel 85 innehåller ett förbud mot direkt eller indirekt fastställande av försäljningpriser eller andra villkor för affärstransaktioner och det är inte tillåtet att upphäva den ändamålsenliga verkan av de gemenskapsrättsliga regler som skall säkra att konkurrenssystemet inom den gemensamma marknaden inte snedvrids.

13 Den franska, den italienska och den grekiska regeringen har gjort gällande att artiklarna 3 f och 5 i fördraget utgör en del av fördragets allmänna principer och att de endast kan förstås i förening med andra fördragsbestämmelser som fastställer villkoren och de närmare bestämmelserna för genomförandet av dessa. I detta hänseende kan artiklarna 85 och 86 inte beaktas för att bedöma en statlig prisreglering, eftersom dessa artiklar endast rör företags beteenden.

14 Enligt kommissionen är det endast i undantagsfall som statliga åtgärder kan betraktas så, att de strider mot den skyldighet som följer av artikel 5 i fördraget att inte upphäva den ändamålsenliga verkan av de konkurrensregler som upprättats genom artiklarna 85 och 86. Så förhåller det sig med en statlig reglering som främjar eller underlättar ett rättsstridigt beteende från företags sida eller som särskilt syftar till att ge dessa möjligheter att kringgå konkurrensreglerna. Så är det emellertid inte förevarande fall.

15 I enlighet med det mål som fastställs i artikel 3 f i fördraget är följande oförenligt med den gemensamma marknaden och förbjudet enligt artikel 85.1: alla avtal mellan företag, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden som kan påverka handeln mellan medlemsstater och som har till syfte eller resultat att hindra, begränsa eller snedvrida konkurrensen inom den gemensamma marknaden, särskilt sådana som innebär att inköps- eller försäljningspriser eller andra affärsvillkor direkt eller indirekt fastställs. Bestämmelsen avser således konkurrensbegränsande avtal, beslut och samordnade förfaranden mellan flera företag, med förbehåll för undantag som beviljas av kommissionen i enlighet med artikel 85.3 i fördraget.

16 Det är riktigt att dessa bestämmelser rör företags beteende och inte medlemsstaters lagstiftningsåtgärder. Domstolen har emellertid nyligen i en dom av den 10 januari 1985, Leclerc, 229/83 (Rec. 1985, s. 1), fastslagit att

medlemsstaterna ändå enligt artikel 5 andra stycket i fördraget är skyldiga att inte genom sin nationella lagstiftning skada en fullständig och enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten samt verkan av de rättsakter som antagits för att genomföra denna, och att avstå från att vidta eller bibehålla åtgärder – även sådana av lagstiftningskaraktär – som kan upphäva den ändamålsenliga verkan av de konkurrensregler som tillämpas på företag (se även dom av den 13 februari 1969, Walt Wilhelm m. fl., 14/68, Rec. s. 1 och dom av den 16 november 1977, Inno/ATAB, 13/77, Rec. s. 2115).

17 Syftet med en reglering av det slag som den omtvistade i förevarande fall är emellertid inte att tvinga leverantörer och detaljhandlare att sluta avtal eller till annat beteende enligt artikel 85.1 i fördraget. Det är tvärtom att överlåta ansvaret för prissättningen åt myndigheterna som för detta ändamål skall grunda sig på en rad faktorer av olika slag. Enbart den omständigheten att det bland de faktorer som tagits i beaktande för att fastställa detaljhandelspriset förekommer raffinaderipriser som fastställts av leverantörerna – priser som för övrigt begränsas uppåt genom det maximipris som fastställts av de behöriga myndigheterna – fråntar inte en sådan omtvistad reglering som den i förevarande fall dess statliga karaktär och kan inte upphäva den ändamålsenliga verkan av de konkurrensregler som gäller för företag.

18 Härav följer att artikel 5 i förening med artiklarna 3 f och 85 i fördraget inte förbjuder medlemsstater att reglera detaljhandelspriset för en vara på det sätt som föreskrivs i den i tvisten vid den nationella domstolen omtvistade regleringen. Det återstår att bedöma en sådan reglering i förhållande till fördragets bestämmelser om fri rörlighet för varor.

Tillämpningen av artiklarna 30 och 36 i fördraget

19 Sodinord och Sodirev har anfört att den metod för att fastställa minimipriser som föreskrivs i den omtvistade regleringen har en konkurrensbegränsande verkan på varor från andra medlemsstater, när dessa varors självkostnadspris är mer än 8 % lägre än de franska raffinaderiernas, genom att importörernas konkurrensfördel upphävs av de lägre omkostnaderna. Den utgör således en konkurrensbegränsning som är förbjuden enligt artikel 30 i fördraget.

20 Vidare får de nationella myndigheterna genom det omtvistade prissättningssystemet möjlighet till prismanipulationer som består i att sätta ett lägre fiktivt självkostnadspris och på så sätt hindra importörerna från att komma in på en marknad som traditionellt tillhör de franska raffinaderierna, genom att i förekommande fall förhindra dem att avsätta sina produkter till lönsamma priser. Denna verkan förstärks ytterligare genom den skyldighet som åligger innehavarna av A3-tillstånd att göra 80 % av sina inköp genom medelfristiga avtal. Ett sådant system leder alltså till att den inhemska marknaden avskärmas, vilket strider mot artikel 30.

21 Den franska regeringen, som stöds av den italienska och den grekiska regeringen, har anfört att en prisreglering som den i förevarande fall inte påverkar importen från andra medlemsstater. Syftet med den är att samordna bränsleförsörjningen till hela det nationella territoriet och att tillförsäkra alla återförsäljare tillräckliga vinstmarginaler. I och med att importpriserna kan sättas fritt kan inträdet på den franska marknaden underlättas för en utländsk näringsidkare med ett lägre självkostnadspris än de priser som tillämpas i Frankrike, eftersom han fritt kan låta denna fördel återverka på detaljhandlarna. På detta sätt har importen av bränsleprodukter till Frankrike ökat under tillämpningen av detta system. Följden blir att artikel 30 inte kan tolkas så, att den utgör ett hinder för ett sådant prissättningssystem.

22 Kommissionen har anmärkt att en reglering som fastställer ett minimipris kan missgynna avsättningen av importerade produkter i den mån detta pris hindrar att det lägre självkostnadspriset för importerade produkter återverkar på försäljningspriset till konsumenterna. En reglering som den omtvistade utgör alltså en åtgärd med motsvarande verkan som en kvantitativ importrestriktion i den mån den innebär att produkternas pris fastställs i förhållande till de inhemska produkternas självkostnadspris, varvid en eventuell konkurrensfördel för de importerade produkterna försvinner.

23 Det måste först och främst erinras om att det förbud som införts genom artikel 30 om åtgärder med motsvarande verkan som en kvantitativ importrestriktion, enligt domstolens fasta rättspraxis, omfattar alla åtgärder som direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt kan utgöra ett hinder för import mellan medlemsstaterna. Vad beträffar tillämpningen av dessa principer på statliga prisregleringssystem har domstolen upprepade gånger konstaterat att sådana system som utan åtskillnad tillämpas på inhemska produkter och importerade produkter inte i sig själva utgör åtgärder med motsvarande verkan som en kvantitativ restriktion, men att de kan få en sådan verkan när priserna ligger på en nivå som missgynnar importerade

produkter i förhållande till identiska inhemska produkter, antingen på grund av att de inte kan avsättas med vinst under de fastställda förutsättningarna eller på grund av att den konkurrensfördel som ett lägre självkostnadspris innebär försvinner (se domarna av den 26 november 1976, Tasca, 65/75, Rec. s. 291; av den 24 januari 1978, van Tiggele, 82/77, Rec. s. 25; av den 6 november 1979, Danis, 16-20/79, Rec. s. 3327; av den 29 november 1983, Roussel Laboratoria, 181/82, Rec. 1983, s. 3849).

24 Sodinords och Sodirevs argument, enligt vilket metoden som används för att fastställa maximipriser för detaljhandelsförsäljning, som på grund av de fiktiva lägre priserna medför en avskärmning av marknaden genom att de utländska raffinaderierna förhindras att avsätta sina produkter till lönsamma priser, skall inte prövas inom ramen för detta mål. Fastställandet av ett maximipris för detaljhandelsförsäljning, liksom inköpsbegränsningarna för innehavarna av A3-tillstånd, har nämligen inte tagits upp av Tribunal de commerce i Toulouse, eftersom tvisten vid den nationella domstolen uteslutande rör det faktum att minimipriset vid detaljhandelsförsäljning av bränsle inte har tillämpats.

25 Vad beträffar fastställandet av minimipriser skall det erinras om att domstolen i ovannämnda dom av den 24 januari 1978 (van Tiggele, 82/77), fastslog att en nationell bestämmelse som fastställer en lägsta vinstmarginal som tillämpas utan åtskillnad mellan inhemska och importerade produkter inte uteslutande har en negativ inverkan på avsättningen av importerade produkter. Däremot förhåller det sig annorlunda vad gäller det minimipris som fastställts till ett bestämt belopp, som fastän det tillämpas utan åtskillnad mellan inhemska och importerade produkter kan missgynna avsättningen av de senare produkterna i den mån det hindrar att ett lägre självkostnadspris återverkar på försäljningspriset till konsumenterna.

26 Som framgår av ovanstående fastställs minimipriset för detaljhandelsförsäljning i praktiken, inom ramen för det omtvistade systemet i förevarande fall, utifrån raffinaderipriset vilket skall rätta sig efter det maximipris som fastställts av de nationella myndigheterna. Även om det står varje importör fritt att sätta sina raffinaderipriser lägre än detta maximipris, hindras importörerna av att minimipriset har beräknats utifrån de inhemska raffinaderiernas genomsnittliga raffinaderipris från att utnyttja en konkurrensställning som kanske är fördelaktigare tack vare ett lägre raffinaderipris. En medlemsstat kan visserligen inte kritiseras för att använda allmänna kriterier vid fastställandet av priset på en enhetlig vara, vars ursprung svårligen kan spåras så snart den finns på marknaden. För att

undvika varje ogynnsam verkan på avsättningen på marknaden av importerade produkter är det emellertid nödvändigt att det i dessa kriterier tas vederbörlig hänsyn till alla näringsidkares raffinaderipriser, oavsett varans ursprung.

27 Den ogynnsamma verkan ett system som det omtvistade får på importerade produkter förstärks ytterligare genom beräkningsmetoden för maximipriset som sätter en övre gräns för raffinaderipriset och som, enligt de förklaringar som domstolen fått, normalt godkänns av de nationella raffinaderierna såsom raffinaderipris. Även om maximipriset i regel beräknas på grundval såväl av de franska raffinaderiernas självkostnadspris som av bränslepriserna på de europeiska marknaderna, är det faktiskt endast de inhemska raffinaderiernas självkostnadspris som är avgörande, när de europeiska priserna är mer än 8 % lägre än de sistnämnda. Härav följer att när konkurrensfördelen för importerade produkter passerar denna tröskel tas det inte längre hänsyn till deras fördelaktigare självkostnadspris vid fastställandet av maximipriset. En sådan metod missgynnar vidare avsättningen för importerade produkter genom att importörerna fråntas sin konkurrensfördel i förhållande till kunden så snart som denna tröskel på 8 % passerats.

28 Den ogynnsamma verkan ett minimipris får för avsättningen av importerade produkter, vars självkostnadspris understiger de inhemska produkternas självkostnadspris kan inte bestridas genom att man åberopar att importpriserna kan sättas fritt och att importörerna således kan ge detaljhandlarna en större vinstmarginal för att förmå dem att köpa importerat bränsle. I detta hänseende skall det noteras att distributionsnätens struktur hindrar det importerade bränslet från att fullt ut åtnjuta en sådan fördel, eftersom ett betydande antal detaljhandlare inte har möjlighet att fritt byta leverantör. I en sådan situation utgör priset i detaljhandelsledet det huvudsakliga konkurrensmedlet för enhetliga produkter som bränsle. Ett minimipris som det i förevarande fall kan följaktligen hindra en ökning av importerade produkter på den inhemska marknaden när självkostnadspriset är fördelaktigare. En eventuell importökning under ett sådant system är inte, som den franska regeringen har hävdat, tillräcklig för att visa att ett minimipris inte har haft en ogynnsam verkan på avsättningen av de importerade produkterna.

29 Av ovanstående följer att ett nationellt system för fastställande av ett minimipris för detaljhandelsförsäljning av bränsle – enligt vilket detta pris fastställs endast utifrån de inhemska raffinaderiernas raffinaderipris och dessa priser är kopplade till det maximipris som beräknats endast på grundval av

de inhemska raffinaderiernas självkostnadspriser under antagandet att de europeiska bränslepriserna avviker med mer än 8 % från de senare - missgynnar importerade produkter genom att importörerna fråntas möjligheten att låta konkurrensfördelarna av ett fördelaktigare självkostnadspris komma kunderna till godo.

30 För att motivera den vid den nationella domstolen omtvistade regleringen har den franska regeringen vidare åberopat tvingande hänsyn om skydd för konsumenternas intressen. Enligt den franska regeringen kan en förödande priskonkurrens på bränsle leda till att ett stort antal bensinstationer försvinner och således till att tillgången på bränsle blir otillräcklig inom hela det nationella territoriet.

31 I detta hänseende skall det anmärkas att en nationell reglering som tvingar detaljhandlarna att för detaljhandelsförsäljning tillämpa vissa priser som missgynnar importerade produkters avsättning på marknaden endast kan motiveras av de skäl som anges i artikel 36 i fördraget.

32 För en tillämpning av artikel 36 har den franska regeringen åberopat störning av den allmänna ordningen och den allmänna säkerheten som ett resultat av de våldsamma reaktioner man kan förvänta sig från detaljhandlare som drabbas av en obegränsad konkurrens.

33 I detta hänseende räcker det med att konstatera att den franska regeringen inte har bevisat att en ändring av ifrågavarande reglering i enlighet med ovannämnda principer skulle få sådana följder för den allmänna ordningen och den allmänna säkerheten att de inte skulle kunna hålla stånd mot dessa med de medel den förfogar över.

34 Svaret på den fråga som ställts av Tribunal de commerce i Toulouse blir alltså:

— Artiklarna 3 f, 5, 85 och 86 förbjuder inte en nationell reglering som föreskriver att de nationella myndigheterna skall fastställa ett minimipris för detaljhandelsförsäljning av bränsle.

— Artikel 30 förbjuder en sådan reglering när minimipriset fastställs endast utifrån de inhemska raffinaderiernas raffinaderipris och dessa priser är kopplade till det maximipris som beräknats endast på grundval av de inhemska raffinaderiernas självkostnadspriser under

antagandet att de europeiska bränslepriserna avviker med mer än 8 % från de senare.

Rättegångskostnader

35 De kostnader som förorsakats den franska, den italienska och den grekiska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

– angående de frågor som genom beslut av den 1 augusti 1983 förts vidare av ordföranden vid Tribunal de commerce i Toulouse – följande dom:

1) **Artiklarna 3 f, 5, 85 och 86 i EEG-fördraget förbjuder inte en nationell reglering som föreskriver att de nationella myndigheterna skall fastställa ett minimipris för detaljhandelsförsäljning av bränsle.**

2) **Artikel 30 förbjuder en sådan reglering när minimipriset fastställs endast utifrån de inhemska raffinaderiernas raffinaderipris och dessa priser är kopplade till det maximipris som beräknats endast på grundval av de inhemska raffinaderiernas självkostnadspriser under antagandet att de europeiska bränslepriserna avviker med mer än 8 % från de senare.**

Due Kakouris

Everling Galmot Joliet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 29 januari 1985.

P. Heim
Justitiesekreterare

O. Due
Ordförande på femte avdelningen